

C.O. ROSENIUS
ROMERBREVETS
BUDSKAP

Rom 3, 23-24

23 og 24: alle har syndet og står uten ære for Gud. Og de blir rettfærdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus.

Alle har syndet. Og så snart én har syndet, da er han straks dømt av loven, straks under dommen, blant dødsdømte. Dette er uansett syndens størrelse og mengde, slik vi tidligere har sett fra Skriftens ord: "Forbannet er hver den som ikke holder fast ved alt det som står skrevet i lovens bok, slik at han gjør det" (Gal 3: 10). Tidligere i kapitlet har Paulus også vist fra andre steder i Skriften at "det er ikke én rettfærdig, ikke en eneste". Følgelig er vi alle overfor lovens dom, uten unntak, forbannet. I dette er vi alle like, "det er ingen forskjell, alle har syndet" og står uten ære* for Gud. Ære eller berømmelse overfor Gud kan bare oppnås gjennom en fullkommen oppfyllelse av hans lov. Men fordi ingen kan oppfylle loven, så er det heller ikke noen som kan oppnå lønnen. Dermed står du, som sagt, overfor loven dømt som en overtredende, en lovbrøttere. I dette er alle mennesker like. Når det altså gjelder vår egen verdighet innfor Gud, blir det bare som Paulus sier det: "det er ingen forskjell".

[* Grunntekstens ord, hystereistai, betyr egentlig "å bli liggende etter i løpet". I kap. 9 taler Paulus om det folk som eide alle nådens midler, nemlig jødene. Han sier at "de som søkte rettfærdighetens lov, kom ikke fram til denne lov" (v. 31). I sitt løp og strev for å være Gud velbehagelig, så hadde de kommet til kort. Dette er det grunnteksten vil si. Og at ordene doxa tu Teu, Guds ære, må oppfattes som den ære Gud gir, er også klart bl. a. av sammenhengen.]

Men at dette kan være vår tilstand, det er det ingen som får til å stemme med virkeligheten. Én synes da bestemt han er bedre enn mange andre, ja kanskje bedre enn alle andre. En annen synes at innfor Gud er han verre enn andre, og kan derfor ikke se at disse ordene stemmer. Og ett og samme menneske kan oppleve den ene av disse tilstandene i én periode, og den andre situasjonen til en annen tid. Forblindelsen er meget stor. Én tid opplever man at dette ordet rett og slett er forsmedelig, for grovt. En vet jo med seg selv hvordan en under stor kamp avsto fra synder som hele verden forøvrig drev med. En har da i årevis, ved bruk av alle nådens midler, kjempet og arbeidet for å stå imot all ugudelighet. Skulle en da nå dømmes likt med dem som har levd sitt frie syndeliv? Det ville da være urimelig, ja rett og slett forargelig tale. Da kunne en fristes til å svare at det hadde jo vært bedre om en hadde levd fritt i synden som de andre, - hvis det likevel ikke er noen som helst forskjell. Hvorfor skulle jeg da avstå fra syndens lyster? Slik knurrer alltid gjerningshelgenene overfor denne besynderlige Guds dom (Luk 15: 28-30 og Mat 20: 11-12).

Men når de samme menneskene gjennom Guds nåde blir mer vekket opp, da begynner de ikke bare å se på ytre gjerninger. Da begynner de også å kjempe mot hjertets ondskap, mot hver egennyttig tanke, hver minste likegyldighet overfor Gud og sin neste, osv. Nå ønsker de hvert øyeblikk å være hellige innfor Guds ansikt. Og ved Kristi kors ser de hvordan de i all evighet burde elske og prise en

slik kjærlighet som lider der, blør og dør. Ja, da kan det skje at de for fullt alvor synes at det ikke kan finnes mennesker som er så gjennom-fordervet som dem, så full av ondskap, hykleri, likegyldighet, ustadighet og hardhet i hjertet - ja, alt som nevnes kunne. Da sier de - men med omvendt fortegn: Det kan ikke stemme at her ikke skulle være noen forskjell. Jeg kjenner jo at jeg er så full av alt vondt, at ikke noe menneske kan være så syndig som jeg er.

Men hvordan skal så dette egentlig forstås? Riktignok er det klart at ingen er uten synd. Men uansett hvordan vi nå ser på oss selv, så er det jo litt urimelig at her ikke skulle være noen forskjell. Vi ser jo med våre egne øyne at forskjellen tvertimot er ganske stor. Den ene lever fritt i all mulig synd. Den andre lever hver dag et gudfryktig liv. Svar: Legg vel merke til sammenhengen, hva det er spørsmål om. Det er vår rettferdighet innfor Gud det hele dreier seg om. Om "ære" i spørsmålet om å bli salige. Det er bare i dette spørsmålet all forskjell på større eller mindre synder opphører. Når det igjen er spørsmål om det som avhenger av våre gjerninger, f. eks. ulike grader av salighet eller fordømmelse, da sier Skriften uttrykkelig at det er en forskjell. Da tales det om "tåleligere" og verre, og på den andre siden at "stjerne skiller seg fra stjerne i glans" (Dan 12: 3, 1Kor 15: 41, Mat 11: 21-24). Men så snart det dreier seg om vår rettferdighet og "ære" innfor Gud, som her, (v. 23, 27 og kap. 4, 2), da er det straks "ingen forskjell". For da er der ingen menneskers gjerninger som strekker til. Da er vi alle så fjernt fra rettferdighet, at all innbyrdes forskjell forsvinner.

Hør en liknelse (av doktor Chalmers) om dette: Når vi taler om ujevnheter på jorden, så sier vi at det er stor forskjell mellom de høyeste tindene og de dypeste dalene. Men så snart vi taler om jordens avstand fra solen, da regner vi ikke lenger med disse ujevnheterne på jorden. Da sier vi ikke: Fra solen til fjell tindene er det så og så langt, og fra solen til dalbunnene er det så og så langt. Nei, da sier vi at avstanden er så ufattelig at disse ujevnheterne på jorden ikke virker inn i det hele tatt, "det er ingen forskjell". På samme måte er det her nede: Mellom mennesker sant og visst stor forskjell når det gjelder synd og fromhet. Men når det beste står så uendelig langt fra noen rettferdighet, da blir det innfor Herren, og i spørsmålet om å være verdig til himmelen, "ingen forskjell".

Hvis vi tenker oss et fengsel med en flokk dødsdømte, hvor alle er banditter, mordere, ranere osv. Skulle så disse begynne å diskutere hvem av dem som ville være verdig til en æresplass ved siden av kongen? Da ville vi jo si: Dere er alle sammen bare verdig et rettersted, det er ingen forskjell. Akkurat slik står det seg når vi taler om hvorvidt noe menneske har fortrinn i spørsmålet om rettferdighet innfor Gud. Vi er alle sammen store lovbrøttere, som daglig synder mot Guds største bud. De mest alvorlige og helliggjorte kristne må jo hver dag be om forlatelse, og kjenner seg bare verdig Guds vrede, om han skulle dømme dem etter sin lov.

Selvsagt finnes det dem som synes de nok er litt bedre enn som så. De innbiller seg at de ved nådens midler, gjennom mye bønn, tro, gjennom våkenhet og alvor er kommet der hen at de ikke skal likestilles med andre skrøpelige kristne. De er selv blitt en hellig slekt. Men disse er bedratt av slangen. For om de hadde vært edrue og våkne, så skulle de kjent det den hellige David kjente på da

han ba: "Gå ikke i rette med meg, din tjener! For ingen som lever er rettferdig for ditt åsyn". Og når det gjelder de uomvendte menneskene, så er selv deres beste gjerninger bare synd og hykleri, fordi deres hjerter ikke har det rett med Herren i tro og kjærlighet.

Det kan være stor forskjell på menneskene. De kan holde en høy moral, være edle og ærbare borgere av landet. De kan være samvittighetsfullt opptatt med sine menneskelige plikter. De kan til og med ha "nidkjærhet for Gud, men uten den rette forstand", for de "søker å grunnlegge sin egen rettferdighet". Eller de kan være frekke spottere som lever fritt i alle mulige synder og laster. Uansett, i begge kategorier står de alle under samme Guds dom (Gal 3: 10), og behøver begge den samme nåde. Og nåden tilbys dem også begge likt, og skjenkes dem begge like fritt, når de søker den ved Kristi føtter. En gammel Guds mann synger slik om dette:

All den største dyd og ære

som stod fast i syndens storm,

og den største gudløshet

bare tjente helvets orm,

måtte samme nåde finne

om de skulle himlen vinne.

Den som mer enn tjue år

under Moses hadde slitt,

mange trellens bitre tårer

over kinnet trillet titt,

måtte i sin vantro lide.

Røver'n frelstes ved hans side.

Den som pløyde mange bøker,

var en aktiv, lærte mange.

Og en ussel, uthengt synder

dømt av alle, mange gange.

Begge må de, like usle,

sammen ned på kne for nåde.

Den som ved sitt ord, sitt verk,

her har såret Herrens små.

Den som Jesu lille flokk

mang en gang har fått velsigne.

Begge må for Herren ligge,

sammen bare nåde tigge.

Og de blir rettfærdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Likesom de alle er like uverdige syndere, så blir de også alle like uforskyldt benådet og rettfærdiggjort. Det er ingen forskjell. Høylovet være Herrens navn! De største syndere blir rettfærdiggjort utelukkende ved forløsningen i Kristus Jesus. Priset være hans navn!

Rettfærdiggjort. Hva det er Paulus legger i ordet "rettfærdiggjort", kan en se av kap. 8: 33. Der sier han indirekte at den som er rettfærdiggjort ikke kan "anklages". Der er ikke noe som kan påtales hos dette mennesket. Og det er innfor Gud at han er så rettfærdig og ustraffelig. Paulus sier: "Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettfærdiggjør". Rettfærdiggjort kaller vi vanligvis det menneske som av domstolen, etter en rettergang, er blitt erkjent fri fra all skyld eller delaktighet i den ugjerning han var tiltalt for.

Rettfærdiggjørelsen er en slik domsavgjørelse. Den Gud har rettfærdiggjort er så totalt frifunnet for all skyld innfor loven, som om det aldri skulle ha finnes noen synd i hele hans vesen. Egentlig blir han dømt som om han var Kristus - altså hellig, ren og fullkommen som Kristus.

Vi kjenner jo hemmeligheten - rettfærdiggjørelsens hemmelighet er den at det er Kristi rettfærdighet som tilregnes synderen, - fordi hans synder, i likhet med hele verdens synd, ble tilregnet Kristus. Ordet sier: "Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettfærdige for Gud" (2Kor 5: 21).

Uforskyldt. En slik rettfærdiggjørelse, sier Paulus, den er alle troendes, uforskyldt. Grunntekstens ord betyr "for intet", "uforskyldt", eller egentlig "som gave". Å, for et dyrebart ord! Vi blir rettfærdiggjort uforskyldt, som gave! "Gud har gitt oss evig liv". På samme måte som Gud skapte oss og gav oss livsvilkår, uten at vi i det hele tatt hadde bedt ham om det, så har han like fritt og uforskyldt gitt oss det evige liv. Ordet dorean, som gave, for intet, uforskyldt, forekommer ofte i Skriften når det gjelder det livsviktige spørsmålet om vår frelse. Kristus sier: "Jeg vil gi den tørste å drikke av livets vannkilde uforskyldt" (Åp 21: 6). Og videre: "den som tørster, han får komme! Og den som vil, han får ta livets vann uforskyldt" (Åp 22: 17). Det samme sier Herrens Ånd tidlig gjennom profeten: "Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk" (Jes 55: 1). For intet, uten penger - og for intet, uten betaling, og at Gud heller ikke gjør dette mot å få noen betaling en gang i framtiden -!

Slik taler Skriften om vår benådning. Du står der uten noe som helst godt. Du har ingen ting av alt det du burde hatt. Du har ingen rett anger, bønn, eller omvendelsestrang. Ikke en gang en virkelig alvorlig vilje. Og i tillegg til all denne din elendighet, så er du attpåtil lettsindig og selvsikker. Du føler deg hard og full av all mulig ugudelighet i hjertet. Hvordan kan da Gud være nådig mot meg? sier du. Det ville være helt utenkelig. Nei, det skjer så visst ikke på grunn av din egen verdighet. I sannhet har en annen måtte stå fram i ditt sted. Om du får nåden "uforskyldt", "for intet", så ble det ikke tilveiebragt for intet -, men for en annens, den enes lydighets skyld. Du har kostet en annen ganske mye. Men derfor skal du nå få det uforskyldt. Det skal ikke koste deg noe. Du skal få det "uten penger og uten betaling". "Du skal komme din ferd i hu og skamme deg", og i din fattigdoms ydmykhet ikke holde opp med å lovprise ham som har gjort noe slikt.

Av hans nåde - dvs. av Guds nåde. Dette er bakgrunnen og selve kilden til alt det Gud har gjort fra tidenes morgen og til denne dag, og ennå daglig virker til vår frelse. Det er Guds nåde, Guds egen viljes frie nåde og faderlige hjertelag. "For så har Gud elsket verden". Det er umulig å finne noen annen bakgrunn, enn bare Guds egen frie og evige kjærlighet. Gud gjør alt for sin egen skyld. Det er ikke noe godt hos menneskene, ingen anger eller bønn som har påvirket Gud så han gjorde dette. "Men Gud, som er rik på miskunn, har på grunn av sin store kjærlighet som han elsket oss med, gjort oss levende med Kristus". "Vi som var døde ved våre overtredelser" (Ef 2: 4-5), "da vi var fiender" (Rom 5: 10). Ja, "utvalgt oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt", og "forut bestemt oss til å få barnekår", "etter sin frie viljes råd", "etter hans forsett som setter alt i verk etter sin viljes råd" (Ef 1: 4, 5, 11). Slike ord taler Skriften om Gud. Og det er dette som ligger i ordene "av hans nåde".

Men en synder har overtrådt loven. Synderen kan dermed ikke bli frelst uten at det har foregått en soning i forhold til den loven han har krenket, og overfor Guds rettferdighet i håndhevelse av loven, så dens bud og dommer kunne stå urokkelige, og overholdes. Så måtte den guddommelige nåden også ha en måte og et middel for at både respekten for loven, og synderes frelse, kunne forenes. Dette er det Paulus nå vil tale om.

Ved forløsningen i Kristus Jesus. Ordet apolytroisis, gjenløsning, forløsning, ble egentlig brukt når det gjaldt å kjøpe fri krigsfanger eller slaver, for en løsepenge eller kjøpesum de var kommet overens om. Et slikt ord er det altså Skriften bruker om vår forløsning gjennom Kristus. Da forstår vi hvordan det stod til med oss. Men da forstår vi også hva det var vår Herre Kristus gjorde. Menneskene hadde stått opp imot Gud, men hadde av den grunn også falt under hans hellige vrede, og under dommen av hans lov. I sin uendelige barmhjertighet har så Gud satt sin egen Sønn i de skyldiges sted, og lagt på ham den straffen de var dømt til, så han skulle lide og dø for deres synder - "en rettferdig for urettferdige" - for å forsone dem med Gud. Den guddommelige rettferdigheten krevde liv for deres liv. "Uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt". Slik lød dommen.

Om denne dyrebare løsepenge sier Kristus klart og tydelig at "Menneskesønnen er kommet for å gi sitt liv til en løsepenge i manges sted" (Mat 20: 28). Og videre: "mitt blod, som utgytes for mange til

syndenes forlatelse" (Mat 26: 28). Så sier også Paulus: "I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse" (Ef 1: 7 og Kol 1: 14). Det samme uttaler Peter: "For dere vet at det ikke var med forgjengelige ting, med sølv eller gull, dere ble kjøpt fri ... men med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam" (1Pet 1: 18-19). De eldste synger for Lammet i himmelen om den samme forløsning og løsepenge: "Verdig er du til å ta imot boken og åpne seglene på den, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud" (Åp 5: 9).

I 3Mos 25: 47-55 finner vi en omstendelig forordning om hvordan det skulle foregå når en israelitt hadde vært solgt til en fremmed, og så skulle kjøpes fri. "Han skal kunne løses ut etter at han har solgt seg". Og det skulle foregå ved at "en av hans brødre skal løse ham ut". Hvis ikke det skjedde, kunne noen i hans nærmeste slekt løse ham ut, "Eller om han får råd til det, da skal han løse seg selv ut". Gjennom vår forløsning fra den fremmede overmakten: synden, døden og djevelen, oppfylles denne forordning. Blant Adams barn fantes ingen som var i stand til å løse seg selv eller noen annen fra denne overmakten. "En mann kan ikke utløse en bror, han kan ikke gi Gud løsepenge for ham - for utløsning av deres sjel er for dyr, og han må avstå fra det til evig tid" (Sal 49: 8-9). Hvert eneste menneske var selv en fange under syndens og lovens forbannelse. Det var umulig at vi kunne blitt løst fra et slikt fangenskap, om ikke en som var sterkere hadde kommet. Han, Den Velsignedes Sønn, hadde fra evighet av påtatt seg å gjenløse de falne og fortapte barnene. Han, og bare han, var i stand til å gjøre det.

Det var "en av hans brødre" - eller nær slektning - som skulle løse ut den som var solgt. For at også dette skulle fullbyrdes etter loven, så kom han til verden som en av oss, ble virkelig vår bror og slektning, og tok på seg sine fattige og solgte slektningers skyld. Han var så fullstendig "under loven" (Gal 4: 4), og bundet i våre synder (Jes 53), som om han selv hadde begått dem alle sammen. I Salme 22: 7, 40: 13, 41: 5, 69: 6 kaller Kristus gjennom David, vår synd og syndeskyld for sin: "Mine misgjerninger har grepet meg", "jeg har syndet mot deg" osv. Og vi ser tydelig av teksten forøvrig i disse salmene, at det er Kristus som uttaler dette. Derfor var det han også måtte lide syndens fortjente lønn, og se sin Far vende seg bort fra ham. Men dermed betalte han også all vår skyld, fra den største til den minste, og vant en evig forløsning for oss. Som vi ser i nevnte 3Mos, så er der også forordning om gjenløsning av eiendom som tidligere, på grunn av skyld/gjeld, er gått tapt for Israel. Overensstemmende med den har da også vår Forløser ikke bare forløst/kjøpt oss selv tilbake, men også vår tapte arv til det evige liv og alle himlens skatter.

Summér dette opp, og tenk nøye over hva forløsningen i Kristus innebærer! Ved sin lidelse og død på forbannelsens tre, har han ikke bare løst oss fra lovens forbannelse, slik at ingen synd skal kunne fordømme oss (Gal 3: 13), og fra døden, slik at vi ikke skal forbli i dens vold (Heb 2: 14, 15, 1Kor 15: 54-55, 2Tim 1: 10), og fra djevelens rettighet over oss til et dødens offer (Jes 49: 25). Men ved sin fullkomne lydighet har han også på nytt gitt oss alt det Guds vennskap som menneskene eide før fallet, og dermed barnerett hos Gud, Den Hellige Ånds gave, og evig herlighet i himmelen (Rom 8: 1, 4, 17, 18, 31, 32).

Nå sier Paulus at gjennom denne forløsningen i Kristus blir vi rettferdiggjort. Her kan vi igjen se hva det er som utgjør vår rettferdighet innfor Gud. Den består i det Kristus selv, i egen person gjorde for oss da han var på jorden, for at han gjennom sitt liv og sin lidelse i vårt sted skulle fullbyrde loven. Dette er uttalt så tydelig og klart i profetenes og apostlenes skrifter, at på dette punkt har alle evangeliske kristne og kirkesamfunn sett én og samme guddommelige sannhet. Enhver som i guds frykt har søkt inn for Herrens åsyn for å finne dette ordets egen mening, har alle sammen fått se at hvis en forutsetter at intet kjød kan bli rettferdig gjennom lovens gjerninger, og hvis en forutsetter at Gud har gitt oss sin Sønn under loven, så er det bare gjennom hans lydighet vi kan bli rettferdiggjort. Derfor har også alle evangeliske kirker på dette punkt sammenfallende tro og bekjennelse.

Vi skal bare nevne noen eksempler på dette her. F. eks. lyder én kirkes* bekjennelse slik: "Ved ordet rettferdiggjøre betegner apostelen det å frikjenne fra all skyld og straff, og erklære for rettferdig. Jesu Kristi egen rettferdighet tilregnes de troende. Vår frelser er belastet med verdens synder. Han har tatt bort deres skyld og straff. Han har tilfredsstilt det guddommelige rettferdighets-krav. Det er utelukkende på grunn av Jesu Kristi død og oppstandelse, at Gud vender seg i miskunn mot oss, ikke tilregner oss våre synder, men istedet tilregner oss sin Sønn's rettferdighet som om den var vår egen. Og fra den stund er vi ikke bare rensset fra våre synder, men også i tillegg ikledd Kristi rettferdighet, og derved for alltid frie fra våre synders straff, fra døden og fordømmelsen, og regnet for rettferdige og det evige livs arvinger".

[* De evangeliske kirkene i Sveits.]

En annen kirkes* bekjennelse sier: "Rettferdiggjørelsen er ikke noe menneskes verk, men Guds. For det er ikke noe menneske som hverken helt eller delvis kan gjøre seg selv rettferdig. Det ville være den største formastelighet og blindhet som Antikrist kunne få innbilt oss, å tro at et menneske selv, gjennom noe slags eget verk, kunne rense seg fra sine synder og gjøre seg rettferdig. Rettferdiggjørelsen er dermed et verk utelukkende av Gud, og er ikke noe vi gir ham, men som vi mottar av ham, av hans frie barmhjertighet, gjennom hans elskede Sønn, vår Forløser og Frelser's fortjeneste alene. Men når vi nå lærer at vi blir rettferdiggjort ved tro alene, så er den rette meningen dermed ikke at denne vår handling at vi tror på Kristus, dvs. selve troen, rettferdiggjør oss eller fortjener vår rettferdiggjørelse (for det ville i så fall igjen være å si at rettferdiggjørelsen var grunnet på noen handling eller dyd som fantes hos oss). Nei, den rette meningen er at om enn vi hører Guds ord og tror det, om enn det hos oss finnes både tro, håp, kjærlighet, helliggjørelse, anger, guds frykt, avsky fra synden, og vi gjør mange gode gjerninger - så må vi likevel bekjenne at alt dette, troen, håpet, kjærligheten og alle dydene, enten det nå er noe vi har gjort, eller noen gang kommer til å gjøre, alt sammen er saker som er altfor svake, utilstrekkelige og ufullkomne til å fortjene syndenes forlatelse og rettferdiggjørelse. Derfor må vi ha vår eneste trøst i Guds barmhjertighet og det offer som vår yppersteprest og frelser, Guds Sønn, én gang for alle bar fram for oss på korset. Denne lære har alle eldre og nyere Kristi tjenere med én munn bekjent. Denne lære opphøyer og fremmer Kristi ære, og slår ned all menneskelig berømmelse. Og den som ikke bekjenner denne lære

må ikke regnes som en kristen, og som en som vil fremme Kristi ære, men som en motstander av Kristus og hans evangelium".

[* Englands statskirke.]

En tredje Kristi forsamlings* bekjennelse lyder slik: "Gud rettferdiggjør oss fritt av nåde. Ikke gjennom å inngyte rettferdighet i oss, men ved å forlate våre synder og regne våre personer som rettferdige - ikke på grunn av noe som er virket i oss eller gjort av oss, men for Kristi skyld alene. Ikke ved at troen, den handlingen at vi tror, eller noen annen evangelisk dyd, regnes som vår rettferdighet. Men gjennom å tilregne oss Kristi lydighet og fullbragte verk, som vi gjennom troen mottar - idet vi hele tiden hviler bare i hans rettferdighet".

[* Westminster-menigheten. - (Oversetter kommenterer: Men - dette var bekjennelser disse kirkene hadde på 1850-tallet -!)]

På denne måten har Kristi forsamlinger over alt på jorden en og samme tro i denne store hovedlæren. Og det er ganske bemerkelsesverdig at vi i den offentlige bekjennelsen til alle disse kristne menighetene, ser det fremhevet, som også Luther så ettertrykkelig gjorde, at vår rettferdighet innfor Gud ikke består i noe nådens verk i våre hjerter, i troen, eller i noe som helst annet som Gud har virket i oss, men er helt utenfor oss - i Kristi egen rettferdighet. Det er dette vi aldri riktig kan tro og holde fast på. For det står som en temmelig usannsynlig rettferdighet for meg, at jeg skal være rettferdig innfor Gud på en slik måte at i meg selv finnes det absolutt ikke noe som helst som tilfredsstillter Gud. Ingen gjerning, ingen egenskap, "ikke så mye som en tanke" (Luther). Men at min rettferdighet istedet helt og holdent skal bestå i det som Kristus har gjort og er for meg*.

[* Se Luthers kommentar til Joh 16, 10, Ev. Post. Andre juledag samt 19. søndag e. Tref., og særskilt Augsb. bekj., apologi, art. Rettferdigjørelsen m. fl. steder.]

Men nettopp derfor er det jo at vår rettferdighet er så fullt ut fullkommen, slik at vi innfor Guds øyne er rett og slett "opphøyd" (Sal 89: 17), "er jo helt ren" (Joh 13: 10), er "hellige og ulastelige og ustraffelige" (Kol 1: 22). For hvis rettferdigheten hadde bestått i noe som var i oss, så hadde det straks vært mangler ved den, og den kunne aldri blitt fullkommen. Men nå består den så helt og holdent bare i Kristi rettferdighet, at Herren selv kunne si til sine skrøpelige disipler: "Den som er badet ... er jo helt ren". Likeså sier også Paulus: "Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus". En så fullkommen rettferdighet ville vi ikke kunne oppnå, hvis den i noen som helst grad skulle bestå av noe nådens verk i oss.

Luther sier: "Jeg kan aldri få troen ren og saken klar, uten at jeg forestiller meg at jeg selv står uten noe som helst nådens verk i sjelen, - uten helliggjørelse, anger og tro -, og har all min trøst utelukkende i Kristus, at han har gjort, og fortsatt gjør, allting for meg".

Tenk derfor alltid over dette: Vår rettferdighet er fullkommen, just fordi den er bare i Kristus. Lovet være Herren, vår rettferdiggjørelse er et fullkomment verk! Og gjennom dette er vi erklært fri, ikke bare fra alle de synder vi har gjort, men også fra tilregnelsen av den synd som ennå bor i vårt kjøtt, og fremdeles, under vandringen, kan komme til å bryte ut. Men det Gud har utrettet, det holder. Er Kristus gjort til synd for oss, så hadde det sitt konkrete mål, i sannhet som apostelen sier: "for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud" (sv: at vi skola varda Guds rättferdighet i honom).